

CHECKPOINT

ni Geraldine Gentozala-Juachon

Ilang metro pa ang layo niya sa checkpoint ngunit pakiwari niya’y nakangisi na ang mga pulis kahit naka-*face mask* pa sila at naka-*shades*.

Hindi maaaring lumabas ng bahay o gumala dahil sa nakamamatay na virus. Hindi rin maaring tumawid ng bayan. Kung kinakailangan, ipakita dapat ang *quarantine pass* na ipinamigay ng barangay upang makalabas o makatawid. Ngunit hindi lahat ng kaniyang ka-barangay ay nakakuha nito, tulad niya.

Tatlong araw na hindi nakalabas ng bahay si Nilda. Hindi siya pinabangon ng ubo at lagnat. At kahit ‘di na gaanong masakit ang katawan, hanggang ngayo’y hirap pa rin siyang huminga. Ngunit sa kabilang bayan lang ang maliit na ospital na maaari niyang puntahan.

Mabigat ang hakbang niya patungo sa toldang may kadiliman na ang paligid dahil nalilimliman ito ng isang malaking puno. Palubog na rin ang araw nang umalis siya ng bahay.

Uminom siya nang bahagya sa bote ng tubig na bitbit niya. Ito ang pinakamabisang paraan para panandaliang tumigil ang kaniyang ubo at maibsan ang sakit ng lalamunan. Kung tanungin kung bakit mainit ang kaniyang balat ay idadahilan niyang nagtagal siya sa labas bago dumaan ng checkpoint.

Nang masilungan si Nilda ng tolda, sinalubong siya ng isa sa dalawang pulis na nakaupo sa mesa.

‘Tawid ka?’ tanong nito sa kaniya.

‘Oo, Ser,’ sagot ni Nilda.

May galit sa boses ang pagsagot niya. Mabilis siyang nagbaba ng tingin upang ‘di makita ang paninibugho sa kaniyang mga mata na nakasilip sa mukhang tinakpan ng panyo.

Kagyat na tinanggal ng nakaabang na pulis ang kaniyang *shades* at ipinatong sa mesang plastik bilang pananda. Bilang pagsang-ayon, tumango ang naiwang pulis.

‘Dito tayo,’ sabi nito at pumasok sa katabing banyo na pansamantalang itinayo para sa mga bantay.

Sinenyasan ng pulis si Nilda na sumunod sa loob ng banyo.